

NIIKĂ

Publicație trimestrială a protopopiatului de Criuleni și Dubăsari

Apare cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Vladimir, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove

Anul VII, Nr. 1, ianuarie-martie 2011

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

S-a născut la București, la 7 octombrie 1787, în familia bunilor credincioși Antonie și Floarea (călugărită, spre bătrânețe, la Mănăstirea Pasărea, sub numele Filoteia). A fost botezat cu numele Constantin. A urmat cursurile unei școli românești de pe lângă o biserică bucureșteană. În 1807, mai înainte ca să fi împlinit 20 de ani, tânărul Constantin și-a urmat chemarea lăuntrică și a intrat frate la mănăstirea Cernica. Pe 12 noiembrie 1808 a fost tuns călugăr sub numele de Calinic, iar după o lună este hirotonit ierodiacon. În anul 1813, după ce epidemia de ciumă ucisese și mulți preoți, a fost hirotonit preot împotriva voinței sale și a devenit duhovnicul și marele ecleziarh al mănăstirii Cernica. A fost duhovnic nu numai a călugărilor, dar și a celor din afara mănăstirii, chiar și a mitropolitului de la acea dată, Nectarie. Pe 14 decembrie 1818, la 11 ani de la intrarea la mănăstire, întreaga obștea l-a ales stareț pe ieromonahul Calinic. În calitate de stareț a fost un neobosit organizator, constructor și restaurator de biserici. Potrivit mărturiilor contemporanilor, starețul Calinic fusese binecuvântat și cu darul dumnezeiesc al facerii de minuni: exorcizări, tămăduiri și altele.

În 1850, într-un moment în care toate cele patru scaune mitropolitane din Muntenia erau vacante, domnul țării Barbu Știrbei l-a convins să accepte scaunul episcopiei Râmnicului. A fost ales în înalta funcție bisericească pe 15 septembrie și hirotonit arhiepiscop pe 26 octombrie 1850, la vârsta de 63 de ani. Încăunarea s-a făcut la Craiova, deoarece reședința episcopală din Râmnic era distrusă de un incendiu. Imediat după încăunare, noul episcop s-a preocupat de ridicarea unei noi catedrale după propriile planuri. Reședința episcopală a fost mutată la Râmnicu Vâlcea în 1854. Sfântul Calinic s-a preocupat de redeschiderea Seminarului, închis în timpul revoluției din 1848. Seminarul a fost redeschis mai întâi la Craiova (1851) după care a fost mutat la Râmnicu Vâlcea în 1854. Între 1859-1864 a refăcut și redeschis schitului Frăsinei, constuit în 1763, dar părăsit. În 1863, episcopul

Calinic a construit la Frăsinei o biserică nouă, o cloponiță și noi chilii. La acest schit, Sfântul Calinic a introdus rânduiala atonită și „blestemul” asupra hotarelor mănăstirești, prin care se interzicea intrarea oricărei părți femeiești. Pentru că în acea perioadă a intrat în vigoare „Legea secularizării averilor mănăstirești”, episcopul Calinic a cerut domnitorului Alexandru Ioan Cuza ca schitului să i se permită să rămână cu toate bunurile, cerere aprobată. Pentru nevoile bisericilor, Sfântul Calinic a înființat tipografia „Kallinik Rîmnik” în 1861, cu bani împrumutați cum avea să mărturisească mai târziu. Aici aveau să vadă lumina tiparului imorpatante cărți bisericești: colecția de Minee, Tipicul bisericesc, Manualul de pravilă bisericească, Evanghelia, Octoihul, Liturghierul, Acatistierul, Carte folositoare de suflet, Învățătură pentru duhovnici și Pravila mănăstirească, pravilă după care s-a condus obștea mănăstirii Cernica și a schitului de la Frăsinei. Cu un an înainte de moarte, Sfântul Calinic a donat tipografia cu tot inventarul și cu cărțile aflate în depozit orașului, punând însă condiția ca jumătate din veniturile viitoare să fie folosite pentru întreținerea schitului Frăsinei, iar jumătate pentru întreținerea școlilor din oraș, a elevilor săraci și a Seminarului.

Bătrânețea și boala l-au determinat pe Sfântul Calinic să-și scrie testamentul pe 18 septembrie 1857. Pe 24 mai 1867, fără să aibă aprobarea oficială a guvernului, Sfântul Calinic s-a retras la mănăstirea Cernica. Din respect pentru marile sale realizări, nu i s-a retras titulatura, rămânând până la sfârșitul vieții episcop titular al Râmnicului. A murit pe 11 aprilie 1868, la vârsta de 80 de ani. A fost înmormântat două zile mai târziu în tinda ctitoriei sale, biserica Sfântul Gheorghe, în prezența mitropolitului primat al României, Nifon, și a unui numeros public.

Pentru curăția vieții sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca să fie trecut în rândurile sfinților. Festivitățile proclamării solemne a canonizării

au avut loc la mănăstirea Cernica în zilele de 21 și 23 octombrie 1955. Prăznuirea a fost fixată la data trecerii sale către Domnul, 11/24 aprilie, iar tot atunci au fost alcătuite și slujbele de pomenire ale Sfântului, precum și viața sa și felul zugrăvirii chipului său.

FOCUL SFÎNT DE LA IERUSALIM

Sfânta Lumină de la Ierusalim – sau „Focul Sfânt”, cum i se mai spune – este poate cea mai mare dintre minunile creștine și o perpetuă binecuvântare cerească a Ortodoxiei. Creștinătatea nu cunoaște un alt fapt minunat care să se întâmple cu atîta regularitate, an de an, de două milenii încoace. Sfânta Lumină se pogoară numai la rugăciunile Patriarhului ortodox, iar orice tentativă de aducere a ei prin slujitorii altor confesiuni creștine s-a dovedit a fi pînă astăzi zădarnică. Martor ocular al acestei minuni în anul 2004 am avut fericita ocazie să fiu și eu, păcătosul și nevrednicul, cînd o delegație din Republica Moldova, în frunte

cu Prea Sfințitul Dorimedont, episcop de Edineț și Briceni (Dumnezeu să-L odihnească cu drepții!) a vizitat Ierusalimul în acest scop.

Autenticitatea Sfintei Lumini a preocupat și preocupă multă lume, unii crezînd că fenomenul nu este altceva decît o înșelătorie, o „capodoperă” de propagandă ortodoxă, alții lansează diverse ipoteze, unele chiar năstrușnice. Dar toate aceste îndoieli sunt spulberate de activitățile autorităților, care, înainte de eveniment, controlează cu scrupulozitate (adesea excesivă) Sfîntul Mormînt. Și dacă astăzi miile de declarații independente ale

pelerinilor contemporani din întreaga lume nu sunt destul de convingătoare pentru necredincioși, mărturii despre această minune găsim de-a lungul istoriei Bisericii, în relatările despre Țara Sfîntă, începînd încă din secolul IV. Astfel în Peregrinatio ad Loca Sancta (Itinerarium Egeriae) sau memorialul de călătorie al pelerinului apusene Egeria, originară din nord-vestul Spaniei, care descriind pelerinajul său la Locurile Sfînte către sfîrșitul secolului IV, ne dă bogate și interesante amănunte în acest sens. Mărturii despre această minune găsim în toate Bisericile Ortodoxe, la alte confesiuni creștine, ba chiar și la păgîni. Astfel, cronicarul Gautier Vinisauf, ne povestește că în anul 1187, cînd sarazinii, comandați de sultanul Aladin, au cucerit Ierusalimul, sultanul însuși a fost martor la această minune și s-a tulburat foarte după ce, stingînd de trei ori candelă aprinsă de Sfînta Lumină, aceasta s-a reaprins de fiecare dată de la sine. În 1579, în timpul sultanului Murad al IV-lea, ortodocșii nu au avut bani să plătească turcilor care ocupau Ierusalimul taxa de intrare în Biserica Învierii. Atunci armenii i-au mituit pe turci și au intrat în Biserică, sperînd să primească doar ei Lumina Sfîntă. Dar lucru acesta nu s-a întîplat. Afară, unde se rugau ortodocșii, un fulger a lovit dintr-o dată năpraznic mijlocul coloanei de marmură din incinta curții interioare a Bisericii și a crăpat-o, iar din fisura formată a fîșnit Sfînta

Lumină care a aprins lumînarea Patriarhului ortodox al Ierusalimului, Sofronie al IV-lea. De atunci nimenea n-a mai îndrăznit vreodată să dobîndească Focul Sfînt, izgonind afară pe creștinii ortodocși.

O mărturie deosebită o avem de la părintele Ilie Cleopa, renumitul duhovnic al Bisericii Ortodoxe Române, care în 1974 a slujit Prohodul Mîntuitorului cu Patriarhul Benedict (ce avea 97 de ani), în Biserica Învierii de la Ierusalim: „Prohodul s-a terminat aproape de ziuă, în Sîmbăta Sfîntelor Paști. Iar cînd se citește Evanghelia: „Și au pecetluit mormîntul...”, atunci intră armata în Biserică și ... stinge cele 40 de candelă de aur de la Sfîntul Mormînt și de la lespedea Sfîntului Mormînt ... pun apoi pecetea, preoții au pus deja vată foarte groasă acolo, ca atunci cînd va veni Lumina să o ia și să o dea aprinsă la popor. Vine armata și pune trei sigilii pe ușa Sfîntului Mormînt, sigiliul armatei evreiești, engleze și arabe. Am văzut cu ochii aceasta. Pe urmă s-au stins cele 2770 de candelă din tot Mormîntul ... Sîmbăta, pe la orele 12.00, a fost începută Vecernia, iar cînd se termină rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: „Kirie eleison, Господи помилуй, Doamne miluiește”, fiecare strigînd în limba lui. Patriarhul sta în genunchi și exact cînd a ajuns Vecernia la cîntarea „Lumină lină...”, a intrat în Biserică un nor azuriu albastru, la care nu te puteai uita, că te orbea. Din nor a fulgerat de trei ori, un fulger a trecut peste Catapetasmă și s-a dus, lin, drept la Mormîntul lui Hristos. Cînd a atins piatra de pe Sfîntul Mormînt, toată vata de pe el s-a aprins și toate candelăle s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus, li s-au aprins lumînările în mîini ... Eu am adus la Mănăstirea Sihăstria, într-un felinar de acela și candelăle noastre ard din 1974 cu Sfînta Lumină de la Sfîntul Mormînt ...”.

ASTĂZI S-A NĂSCUT HRISTOS!

Cea de-a III-a ediție a festivalului ortodox "Astăzi S-a născut Hristos!" a avut loc pe data de 9 ianuarie în incinta Casei de cultură "Grigore Sîrbu" or. Criuleni. După cântarea solemnă a troparului sărbătorii Nașterii Domnului "Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru...", dna Elena Frumosu, șefa Direcției Cultură și Turism, Criuleni a deschis festivalul propriu-zis. Au luat cuvînt dl Vasile Brădiștean, vice președintele

raionului Criuleni, părintele prot. mitr. Teodor Pelin, protopop de Criuleni și Dubăsari și părintele prot. mitr. Nicolae Ciobanu, președintele Departamentului Mitropolitan Relații Culturale. Scena a fost decorată în atmosfera solemnă de iarnă, iar în față aveam un machet deosebit ce oglindea Nașterea Domnului din Betleem. Au evoluat 16 colective artistice, ansambluri folclorice și coruri bisericești,

care ne-au bucurat nespuse cu diverse colinde, urături și obiceiuri ale sărbătorilor de iarnă. Părintele paroh prot. mitr. Vasile Pistrui s-a îngrijit ca nimenea să nu plece flămînd spre casă. La fel s-au implicat asociațiile vînătorilor și pescarilor din Criuleni și Dubăsarii Vechi, care au intrigat spectatorii cu mostrele trofeelor de vînătoare, dar și cu aroma zemei de pește ce aburea în ceaul mare de sub brad.

Toți participanții la festival au fost menționați cu diplome de participare, tradiționali colăcei și deferite premii și cadouri. Din partea Mitropoliei Moldovei au fost donate icoane cu Nașterea Domnului și pastorală ÎPS Mitropolit Vladimir.

Sărbătoarea a continuat și în holul casei de cultură cu surprize pentru participanții la loterie și probe sportive distractive.

SFÎNȚIREA COMBINATULUI DE CARNE ȘI MEZELURI "NIVALLI" S. DUBĂSARII VECHE

Pe data de 13 februarie, duminică, a avut loc sfințirea combinatului de carne și mezeluri "NIVALLI" din s. Dubăsarii Vechi, r. Criuleni oficiată de către părintele paroh prot. Teodor Pelin, protopop de Criuleni și Dubăsari, împreună cu preoții din parohiile vecine. Deschiderea și activitatea acestui combinat în teritoriu a fost salută de toți cu bucurie, atît din cauza unicității sale, cît și a varietăților de produse, inclusiv a celor de post preparate din compuși vegetali (soia). În cuvîntul de felicitare, părintele protopop a dorit mult succes dlui Sergiu Grădinaru, director general, administrației și tuturor lucrătorilor. La eveniment au luat parte dl Aurel Antoci, primar al s. Dubăsarii Vechi, agenți economici din teritoriu ș.a. **Telefoane de contact: 85 58 58; 81 50 66.**

ADUNAREA ORDINARĂ A PREOȚILOR DIN PROTOPOPIATUL DE CRIULENI ȘI DUBĂSARI

Adunarea ordinară a preoților din protopopiatul de Criuleni și Dubăsari a avut loc pe data de 16 martie 2011 în biserica cu hramul „Acoperămîntul Maicii Domnului” din s. Mașcăuți, r. Criuleni.

La început a fost oficiată slujba Sf. Liturghii de către părintele paroh prot. Grigore Rotaru, părintele protopop prot. mitr. Teodor Pelin împreună cu preoții din circumscripție. A urmat, ca de obicei, mărturisirea preoților de către părintele duhovnic prot. Ioan Turuta.

În cadrul adunării s-au discutat următoarele: s-a luat cunoștință cu hotărârile recente ale Sfîntului Sinod al BOR; petrecerea Festivalului Ortodox cu genericul "Hristos a Înviat", ediția XI, pe data de 25 aprilie în s. Cimișeni, r. Criuleni; predarea religiei ortodoxe în școlile din protopopiat la etapa actuală; pregătirea istoriei parohiilor din satele Dolinoe, Bălțata, Stețcani, Marcăuți și altele.

Adunarea a fost onorată cu prezența prot. Vasile Ciobanu, duhovnicul protopopiatului r. Ialoveni, care s-a împărtășit cu preoții din propria experiență în soluționarea diferitor probleme din activitatea pastorală în perioada Postului Mare. A fost analizat proiectul de lege privind prevenirea și combaterea discriminării și altele.

ÎN AMINTIREA EROILOR PATRIEI

La 14 mai a.c. în s. Coșnița, r. Dubăsari au avut loc un șir de festivități în amintirea eroilor căzuți în timpul războiului de pe Nistru din 1992.

La aceste festivități organizate de către Asociația combatanților din s. Coșnița și Consiliul raional Dubăsari au participat dl. Alexei Roibu, ministrul MAI, dl. Vitalie Marinuța, ministrul Apărării, dl. Grigore Policinski, președintele raionului Dubăsari, prot. mitr. Teodor Pelin, protopopul bisericilor din raioanele Criuleni și Dubăsari, înalți oaspeți de onoare de la Chișinău, combatanți, reprezentanți din satele raionului Dubăsari și din alte raioane.

An de an, concomitent cu celelalte festivități să săvășește și pomenirea creștinească a celor căzuți pe câmpul de luptă. Anul acesta pаниhida de pomenire a fost săvășită în ajun, în biserica "Sf. Dumitru" de către parohul prot. Veaceslav Ciorbă.

Festivitatea s-a încheiat cu o agapă creștinească întru pomenirea celor căzuți la datorie.

Cor. NIKA

Din istoria bisericilor din protopopiat

Biserica din satul Zăicana

Localitatea Zăicana este atestată documentar la 23 iunie 1698 cu denumirea Odaia Jasmei, fiind situată la marginea unui masiv silvic. Mai târziu oamenii au trecut de sub pădure mai aproape de apă pe malul stîng al râulețului Iana. Nu sunt date precise despre proveniența noii denumiri a satului. Una din legendele rămase din bătrîni spune că, teritoriul de astăzi a satului a fost moșia unui boier Zăicu, care a pus prin intermediul băncii pămîntul în vînzare. La început s-au aranjat cu traiul pe partea de nord a așezării contemporane a satului niște crescători de animale, căci era foarte convenabil acest teritoriu prețios și îndestulat cu apă. Deoarece pămîntul era de vînzare, satul creștea, astfel la sfîrșitul veacului XVIII au început a fi construite case chiar pe malul râulețului, ce părea un pîrau pe o luncă întinsă și verde. Astăzi acest râuleț curge prin mijlocul satului.

Mai bine de o jumătate de secol satul nu a avut biserică, de aceea în zilele de duminică și sîrbători creștinii își îndreptau pașii spre bisericile din satele vecine. În anul 1855 locuitorii satului Zăicana hotărîsc să construiască o biserică și în același an a fost pusă piatra de temelie. Biserica a fost construită din piatră, care a fost adusă de la Brănești. În preajma locului ales pentru construcția bisericii nu erau case de locuit. Satul era așezat pe vale și pe dealul opus, spre răsărit biserică s-a înălțat ca o mîndrie a satului și toți țărani treziți în zorii zilei o vedeau strălucind la razele soarelui. A fost o mare sîrbătoare ziua de sfințire a bisericii cu hramul "Nașterea Maicii Domnului" care a avut loc la 8 septembrie 1867. Noua biserică a fost împodobită cu icoane aurite în chivote care în marea lor majoritate s-au păstrat pînă în zilele noastre. În clopotniță au fost instalate trei clopote.

Primul paroh al bisericii a fost numit în anul 1867 preotul Sava Andreev, de origine rus, care în anul 1870 s-a mutat la cele veșnice fiind înmormîntat pe teritoriul bisericii în fața altarului. Cel de-al doilea paroh a fost preotul Gheorghe Lupașcu, care a slujit în perioada anilor 1870-1873, avînd alături ca cîntăreț pe Gheorghe

Varzari (1870-1884). Începînd cu anul 1873 turma lui Hristos a fost păstorită de către preotul Constantin Scodigor, născut în anul 1846 și mutat la cele veșnice în anul 1889, fiind înmormîntat pe teritoriul bisericii. În perioada de slujire a preotului Constantin, dascăl a fost Nicolae Cazac (1885-1888) care a fost înlocuit de tînărul dascăl Feodor Camenschi, care avea vîrsta de 22 ani.

Conform datelor de evidență a locuitorilor în anul 1889 satul Zăicana avea o populație de 696 locuitori dintre care 345 bărbați și 351 femei.

În anul 1889 la păstoria turmei lui Hristos în parohia Zăicana este rînduit preotul Nicolae Serbov născut în anul 1864, care își duce ascultarea pînă în 1908. Funcția de dascăl în perioada anilor 1898-1909 o îndeplinește Alexandru Balșatescu.

În anii 1909-1917 paroh al bisericii este preotul Gheorghe Jarega, avînd ca dascăl pe Mihail Cegan (1910-1914) și Gheorghe Popovici începînd cu anul 1915. În această perioadă se înfăptuiesc lucrări de reparație și înfrumusețare a sfințului lăcaș. În anul 1911 din banii enoriașilor se procură și se instalează un clopot mare cu o greutate de 34 de puduri turnat la uzina Findoscova din Moșcova, care se păstrează și în prezent.

În perioada anilor 1917-1920 mai mulți preoți au slujit la biserică din Zăicana, printre care preotul Deonisie (1918), preotul Isachie (1919).

Preotul Ioan Matveev a slujit biserică cu evlavie și cu credință, cu har Dumnezeesc și s-a îngrijit de sufletele enoriașilor mai bine de 24 ani (1920-1944). În această perioadă este predată religia în școală, încît și în prezent cei mai în vîrstă trăitori ai satului își mai aduc aminte de acele lecții de religie predate cu multă răbdare și evlavie de preotul Ioan. Alături de preotul Ioan au fost mai mulți dascăli, printre care Vasile Tobolto, Pavel Basarab. În anul 1944, odată cu venirea trupelor sovietice, preotul Ioan Matveev împreună cu familia sa și cu dascălul Basarab pleacă peste Prut.

Anii postbelici au fost grei pentru turma lui Hristos, ani de secetă și foamete, de sărăcie și incertitudine, de urmărit și represalii. În acești ani în fața credincioșilor din Zăicana cu trupul și cu sufletul oropsit se vor perinda la 2-3 ani mai mulți preoți: egumenul Anfilofie (1945-1947), egumenul Nanii (1947-1950), preotul Epifanie Rusu (1950-1953), ieromonahul Fiofilah Stăvinschii (mai puțin de jumătate de an). În perioada

1953-1956 este rînduit ca paroh ieromonahul Varsonufie Vornicescu, în timpul căreia se efectuează reparația capitală în interiorul bisericii. La reparația bisericii din anii 1953-1954 sunt cheltuite 17032 ruble adunate în marea majoritate ca donații de la creștinii din sat.

Începînd cu anul 1956 pînă în toamna anului 1961, cînd a fost închisă biserică, paroh a fost preotul Timofei Cibotaru, originar din satul Boșcana, care deservea și parohia Goiani.

În timpul de 94 de ani dangătul clopotelor adunau creștinii la rugăciune în biserică, dar norii negri a acoperit creștinismul din Moldova, fapt care a adus la închiderea locașelor sfinte. Astfel în toamna anului 1961 biserică din Zăicana a fost închisă ca apoi în toamna 1988 să fie redeschisă.

În timpurile mai grele pentru biserică creștinii erau cu nădejdea că din nou vor străluci razele de soare spărgînd gheața necredinței. Necătfînd la aceea că biserică a fost închisă ea a fost păstrată ca un loc sfînt în curățenie. Majoritatea icoanelor și obiectelor de cult au fost păstrate în biserică și la creștinii din sat pînă la redeschiderea bisericii. În toamna anului 1988 cu binecuvîntarea Mitropolitului Serapion biserică a fost redeschisă. A fost ales comitetul bisericesc

și episcopul – Petru Varticovchi care îndeplinește această funcție pînă în prezent. Necătfînd la faptul că biserică a fost păstrată, totuși timpul și-a pus amprenta sa, fiind nevoie de o reparație capitală. S-au început lucrările și peste mai puțin de o jumătate de an, biserică a fost sfințită de un sobor de preoți.

În anul 1989 paroh al bisericii a fost desemnat preotul Ioan Rusnac care a păstorit turma încredințată pînă în primăvara anului 1990, cînd pleacă în parohia vecină – Izbiște. În luna iulie 1990, cu binecuvîntarea ÎPS Vladimir, arhiepiscopului Chișinăului și a Moldovei a fost numit paroh preotul Oleg Vieru.

În timpul de 10 ani creștinii s-au străduit să înfrumusețeze sfințitul lăcaș și teritoriul. Astfel biserică a fost acoperită cu tablă zincată, a fost tencuită în interior și exterior, a fost reparat gardul, s-a construit o casă parohială, a fost săpată o fîntînă etc. Finalizînd lucrările, și în legătură cu 10 ani de la redeschiderea bisericii un sobor de preoți în frunte cu ÎPS Vladimir au oficiat o slujbă de sfințire a locașului sfințit după reparație.

Prot. Oleg VIERU

FOCUL SFÎNT DE LA IERUSALIM

/ Continuare din pag. 1 /

O altă frumoasă descriere o avem chiar de la Patriarhul ortodox al Ierusalimului Diodorus I într-un interviu din 1998 acordat occidentalului Niels Christian Hvidt: „Întru în mormînt și îngenuchez cu frică sfință în fața locului unde a zăcut trupul lui Hristos după moarte și unde a înviat. Rugăciunea în Sfîntul Mormînt este pentru mine un moment

Coloana fulgerată

foarte sfînt, într-un loc foarte sfînt. De aici a înviat cu slavă Domnul și de aici s-a răspîndit Lumina în lume. Apostolul Ioan scrie în primul capitol al Evangheliei sale că Iisus este „Lumina lumii”. Îngenunchind în fața acestui loc unde El a înviat din morți, suntem aduși în imediată apropiere a slăvitei Sale Învierii. Catolicii și protestanții numesc Biserica aceasta Biserica Sfîntului Mormînt. Noi o numim Biserica Învierii. Învierea este pentru creștinii ortodocși centrul credinței. Prin Învierea Lui, Hristos a cîștigat victoria finală asupra morții: nu doar asupra morții Sale, ci și asupra morții celor ce sunt aproape de El. Nu cred că este o întîmplare că Focul Sfînt apare exact pe locul acesta. La Matei 28, 3 se spune că atunci cînd Domnul a înviat din morți, a venit un înger îmbrăcat într-o lumină înfricoșătoare. Cred că lumina care a învăluit îngerul, la Învierea Domnului, este aceeași cu lumina care apare miraculos în fiecare Sîmbătă de Paști. Hristos vrea să ne reamintească că Învierii Sa este o realitate, nu doar un mit ... Îmi găsesc drumul prin întuneric în camera interioară, unde cad în genunchi. Aici spun anumite rugăciuni, care ne-au fost transmise de-a lungul secolelor și după aceea aștept. Cîteodată aștept cîteva minute, dar în mod obișnuit minunea se întîmplă imediat după ce am spus rugăciunile. Din mijlocul pietrei pe care a fost culcat Iisus se revarsă o lumină nedefinită, în mod normal cu o tentă albastruie, dar culoarea se poate schimba luând mai multe nuanțe. Nu poate fi descrisă în cuvinte omenești. Lumina răsare din piatră, ca și ceața care se ridică deasupra

unui lac. Piatra pare a fi acoperită de un nor, dar este Lumină. Lumina se comportă diferit în fiecare an. Uneori acoperă toată piatra, alteori luminează tot Mormîntul, așa încît oamenii de afară văd Mormîntul plin de lumină. Lumina nu arde. Niciodată nu mi-am ars barba în toți cei 16 ani de cînd sunt Patriarh al Ierusalimului și am primit Focul Sfînt. Lumina are altă consistență, diferită de lumina focului care arde în candelă. La un moment dat, Lumina se înalță și formează o coloană în care focul este de natură diferită, așa că pot aprinde luminările mele de la ea ...”

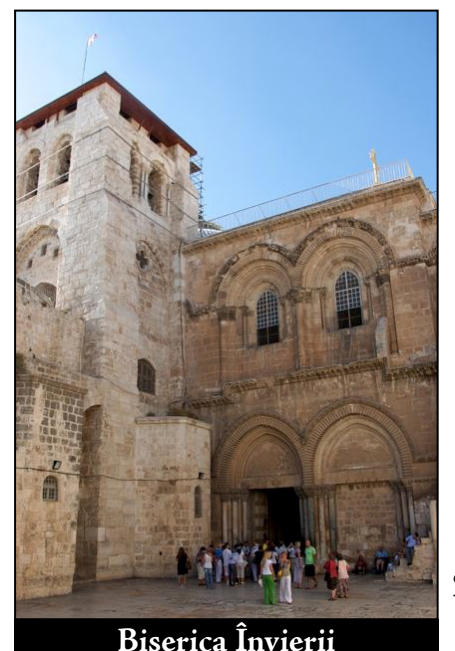
În continuare Patriarhul ortodox împarte Focul haric credincioșilor din cele 2 legături de luminări, a cîte 33 în fiecare (anii de viață a lui Hristos). Biserica se umple de foc și strigăte de bucurie. Circa 10-15 minute Focul haric nu arde materia, de altfel asistînd zeci de mii de oameni, provocarea unui incendiu ar fi fost inevitabilă. O tristă prorocie, legată de tradițiile locale, ne vestește că în anul venirii la putere a lui Antihrist Focul haric nu se va mai pogori ...

Am văzut în Biserica Învierii alături de creștinii ortodocși și musulmani, și budiști, și induiști ș.a. Nu sunt sigur că mulți dintre ei vor crede în Hristos, de altfel acest lucru ne mărturisește și Evanghelia, referindu-mă îndeosebi la Învierea din morți a lui Lazăr. Credința este necesară pentru ca minunea să aducă roade în viața unei persoane și fără această credință nu există, în sens strict, nici o minune. Adevărata minune în tradiția ortodoxă are doar un scop: să împărtășească Duhul lui Dumnezeu în creație, iar Dumnezeu nu își împărtășește Duhul fără asentimentul liber, prin credință, al creaturii Sale. De

aceea, nu poate exista minune fără credință, iar cei necredincioși vor căuta la nesfîrșit explicarea acestui miracol.

Cu binecuvîntarea Înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitului Vladimir în acest an va fi adus Focul Sfînt în țara noastră pentru a 10-a oară. Din Catedrala Mitropolitană Focul haric va fi adus în toate bisericile, iar de acolo în casele tuturor creștinilor ortodocși din Republica Moldova, lucru care a devenit deja o frumoasă tradiție de Învierea Domnului.

Prot. Teodor PELIN

Biserica Învierii

ROADELE PREDĂRII RELIGIEI LA IZBIȘTE

Dacă pe un burete vom picura apă dulce plină de arome, acesta o va absorbe, la fel dacă vom picura fiere sau apă murdă el o va absorbe.

Putem asemăna copilul cu un burete, căci dacă lui i se va propune o viață după Evanghelie, el cu dragoste și pietate o va primi, și dacă lui i se va propune o viață virtuală plină de peripeții și învățături false, ca exemplu, ocultismul mistic, OZN, falsele minuni și chiar distracții desfrinate el la fel se va atașa. **Copiii sunt viitorul nostru și dacă noi suntem indiferenți de viitor, atunci copiii vor deveni lacrimile noastre.**

Facînd studiile medii în școala sovietică unde conducătorii au distrus în om tot ce este sfînt și dumnezeesc, nu mi-am închipuit că acest suflet

paralizat și traumatizat de ateism va mai putea să-și revină. Însă a venit și timpul

de reabilitare a sufletului și misiunea aceasta ca întodeauna a căzut pe umerii Bisericii Ortodoxe. Cu părere de rău în ultimii 20 de ani învățătura creștină ortodoxă nu a avut loc în școlile noastre. Golul suflesc al copiilor noștri a fost suplinit cu ce vrei: învățături umaniste, cu deprinderi de viață desfrinate, drepturi

europene necreștine, cu libertinaj sexual etc... numai nu cu ce îl zidește pe om - credința în Dumnezeu.

În prezent, ca urmare a permisiunii Guvernului Republicii Moldova de a se preda religia opțional în școli, situația s-a schimbat spre bine. Din anul acesta de învățămînt, la noi la Izbiște cu ajutorul lui Dumnezeu și a

administrației școlii religia a ajuns să fie predată elevilor claselor primare și gimnaziale. N-a fost ușor, dar dacă este voință, Dumnezeu ajută.

Am fost întrebat de colegii mei, de profesorii din alte școli cum mi-a reușit? Este știut ca păstorul trebuie să aibă turmă și turma trebuie să aibă și să asculte de păstor. Anume această relație am început să o construiesc venind în parohie adunînd turma împrăștiată și înmulțind membrii Bisericii lui Hristos. Aici pot spune cu bucurie că mi-a reușit grație ajutorului venit din partea primăriei, școlii și oamenilor. Să ne aducem aminte

cuvintele Mîntuitorului: „N-am venit ca să-mi slujească, ci am venit ca să slujesc”. Anume aceste cuvinte îmi sunau în minte permanent. În perioada sovietică oamenii au fost persecutați și ei s-au îndepărtat de Biserică. Misiunea unui preot astăzi este de a-i readuce, de a fi în mijlocul lor, de a le da mîna să se ridice, de a-i cuprinde ca un tată, căci nu-i îndeajuns să predici în biserică, la sfințiri, înmormîntări etc. Nu am așteptat să mă chem la școală, dar singur am venit la copii, discutînd cu profesorii și copiii am văzut în ochii lor scînteia care trebuia transformată în flacără de lumina lui Hristos.

Din anul 2002, cu permisiunea directorului gimnaziului dl Verdeș

Zaharia și la chemarea profesorilor am predat ore de religie la clasele 5-7. Chiar cu pedagogii în cadrul unor lecții speciale am avut discuții despre diferite aspecte ale vieții și învățurii creștine. Împreună cu profesoara de muzica Elizaveta Ermurache am organizat un cor de copii, care participînd la diferite festivaluri a primit numele de „Îngerășii”. Din partea bisericii am donat școlii un televizor ca să putem viziona filme cu conținut religios. În fiecare an organizăm cu copiii și profesorii perelinaje la locurile sfinte din Moldova. Ca elevii să se îmbogățească cu literatură duhovnicească în cadrul bibliotecii satești am deschis și o dispartițură cu carte ortodoxă care este completată de biserică. Deci pînă la permisiunea oficială de predare a religiei în școală solul era pregătit.

Vreau sa aduc mulțumire întregului corp didactic, care la consiliul pedagogic aproape unanim au votat pentru introducerea opțională a obiectului de religie. În deosebi s-a simțit spriginul actualului director dnei Lubaș-Verdeș Natalia, și a directorului-adjunct dnei Rusu Natalia.

Astăzi elevii se bucură de întîlnirile noastre unde află învățătura despre Dumnezeu, despre morala creștină, despre atitudinea față de alți oameni. Dar pentru că „credința fără fapte moartă este”, în a doua jumătate a anului școlar am început să savîrșim cu elevii activități de caritate, ajutînd batrîinii din sat. După lecții vizităm cîte un om neputincios împreună cu elevii și îl ajutăm: fetele fac curat în casă, matură, spală, chiar prepară bucate, baietii în ogradă și grădina taie lemne, rînesc zăpada etc.

Sperăm ca pe viitor să lărgim acest spectru de caritate și prin alte acțiuni. Așa le cultivăm în inima copiilor noștri dragostea de Dumnezeu, de aproapele, de țară, de neam, stima față de cei în vîrstă.

Prot. Victor GANGAN,
parohul bisericii ”Sf. Dumitru”
din s. Izbiște, r. Criuleni

IEHOVIȘTII FALSIFICĂ BIBLIA

Iehoviștii vin pe la ușile noastre, cu Biblia în mîna, și ne întrebă: „Ați citit Biblia, știți voi oare ce învață ea, știți voi oare ce spune ea despre cutare sau cutare lucru?”. Cu părere de rău mulți încep să-i asculte și nu-și dau seama că sunt amăgiți cu nerușinare. Puțini care știu că Biblia iehoviștilor nu este adevărată, este o Biblie falsificată, schimonosită, contrafăcută.

Până prin 1950 iehoviștii aveau aceeași Biblie pe care o aveau și o au toate credințele creștine (ortodocșii, catolicii, baptiștii, evangheliștii, pentecostalii etc). Iehoviștii lămureau în felul lor ce înțelegeau ei din Biblie. Atunci când a devenit greu de bazat învățăturile lor pe Biblie ei au făcut ceea ce nimeni până la ei nu a îndrăznit să facă. Ei au schimbat (au falsificat) mai multe cuvinte, expresii și chiar versete din Biblie în așa fel încât oamenii citind să le pară că ceea ce învață ei este adevărat. Iehoviștii spun că n-au schimbat nimic, ci doar au tradus mai corect decât alții. Astfel pe Biblia lor este scris „Traducerea lumii noi”. Au ei dreptate? Să vedem câteva exemple:

Biblia	Biblia iehovistă „Traducerea lumii noi”
„Și a zis Domnul Dumnezeu: Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2, 18).	„Și Iehova Dumnezeu a mai zis: Nu este bine ca omul să rămînă singur. Am să-i fac un ajutor care să i se potrivească” (Geneza 2, 18).
Zis-a iarăși Moise către Dumnezeu: „Iată, eu mă voi duce la fiii lui Israel și le voi zice: Dumnezeuul părinților voștri m-a trimis la voi... Dar de-mi vor zice: Cum Îl cheamă, ce să le spun?” Atunci Dumnezeu a răspuns lui Moise: „ Eu sunt Cel ce sunt ”. Apoi i-a zis: „Așa să spui fiilor lui Israel: Cel ce este m-a trimis la voi!” (Exod 3, 13-14).	Dar Moise i-a spus adevăratului Dumnezeu: „Să zicem că mă duc acum la fiii lui Israel și le spun: „Dumnezeul srtămoșilor voștri m-a trimis la voi”, iar ei îmi zic: „Care este numele lui?”. Eu ce să le spun”. Atunci Dumnezeu i-a spus lui Moise: „ EU VOI DEVENI CE VOI VREA SĂ DEVIN ”. Și a adăugat: „Iată ce să le spui fiilor lui Israel: „ EU VOI DEVENI ” ma trimis la voi” (Exod 3, 13-14).
„La început era Cuvîntul și Cuvîntul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvîntul ” (Ioan 1, 1).	„La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu ” (Ioan 1, 1).
„Pe care nici unul dintre stăpînitorii acestui veac n-a cunoscut-o căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (I Corinteni 2, 8)	„Această înțelepciune n-a cunoscut-o niciunul dintre conducătorii acestui sistem, fiindcă, dacă ar fi cunoscut-o nu l-ar fi întuit pe stîlp pe Domnul glorios” (I Corinteni 2, 8).
„Cu neputință este pentru ei, dacă au căzut, să se înoiască iarăși spre pocăință, fiindcă ei răstignesc loruși, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu și-L fac de batjocură” (Evrei 6, 6).	Care au căzut, să fie din nou reînsuflețiți spre căință, pentru că ei înșiși îl întuesc din nou pe stîlp pe Fiul lui Dumnezeu și îl expun rușinii publice” (Evrei 6, 6).
„Cine este cel ce biruiește lumea dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este Cel care a venit prin apă și prin sînge: Iisus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sînge; și Duhul este Cel ce mărturisește, că Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Sfântul Duh, și Acești trei Una sunt. Și trei sunt care mărturisesc pe pămînt : Duhul și apa și sîngele, și acești trei mărturisesc la fel” (I Ioan 5, 5-8).	Cine este cel care învinge lumea dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Aceste este cel care a venit prin intermediul apei și al sîngelui, Isus Cristos; nu doar cu apă, ci cu apă și cu sînge. Și spiritul este cel care depune mărturie, pentru că spiritul este adevărul. (Lipsește versetul 7). Căci sunt trei care depun mărturie: spiritul, apa și sîngele, iar aceștia trei sunt în armonie” (I Ioan 5, 5-8).
„Dar și Enoh, al șaptelea de la Adam, a proorocit despre aceștia, zicînd: Iată, a venit Domnul cu zecele de mii de sfinți ai Lui ” (Iuda 1, 14).	„Dar, Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el despre ei zicînd: Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ” (Iuda 1, 14).

Exemple pot fi aduse mai multe. Ar trebui să înșirăm în scris toată Biblia. Intenționăm să prezentăm în numerele următoare și alte exemple legate de o învățătură sau alta. Acum însă în concluzie putem spune că iehoviștii nu trebuie crezuți. Ei s-au lăsat amăgiți și merg din casă în casă ca să ducă și pe alții în rătăcire. Să nu pierdem timpul ascultându-i și discutînd cu ei. Să păstrăm credința ortodoxă a părinților noștri și să consumăm timpul pentru mîntuirea sufletelor noastre.

Dumitru DARMANCEV
student an. IV, Academia de Teologie Ortodoxă din Moldova

NIKA

Publicația trimestrială a protopiatului de Criuleni și Dubăsari

Președinte:
ÎPS VLADIMIR, Mitropolitul Chișinăului și al întregii Moldove
Redactor-șef:
Prot. mitr. Teodor Pelin, protopop al bisericilor din raioanele Criuleni și Dubăsari
Redactor: Prot. dr. Veaceslav Ciorbă

Biserica cu hramul “Sf. Arh. Mihail”
s. Dubăsarii Vechi, r. Criuleni,
MD-4822, RM, tel/fax (248) 61-000
mob. 069000003, 079779937
e-mail: ciorba@yandex.ru

Tipărit **SA “CRIO”**
or. Criuleni, bl Biruința, 14. com. nr. 388